

Selvstyre for Indremissionærer og Klokkere o. s. v. Jeg tror dog, at dette er saa paradoksalt, at det ikke kan staa paa sine egne Ben, men at det falder over sine egne Ben.

Det ærede Medlem beklager, at man ikke kunde enes om en Begravelsesplads paa samme Sted. Ja, men det er det faktiske Forhold; saadan er Mennesker nu en Gang. Der er Trossamfund, som vil have en Kirkegaard for sig selv, og hvis de ikke faar den, vil de i alt Fald have en Afdeling paa Kirkegaarden for sig. Der er Jødekirkegaarde, og der er katolske Kirkegaarde, og saadan kan der ogsaa blive kommunale Begravelsespladser; der er jo nogle, som overhovedet ikke vil begraves, men de vil brændes, de siger vel, som Svenskeren sagde om sin Svigermøder, at det er det sikreste. Saadan er der forskellige Meninger og Opfattelser, og man bliver nu en Gang ikke enig om, at alle skulde begraves paa en fælles Plads. Derfor er det bedst at lade disse Kirkegaarde, der hører under Folkekirken, blive liggende ved Kirken, hvor de nu er, og under den Kirkebestyrelse, som vi nu er i Færd med at arbejde for.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Jeg ved nok, at der er Jødekirkegaarde; men det forekommer mig dog nok, at vi ellers kunde nøjes med den fælles Kirkegaard, hvor alle almindelige dødelige kunde blive begravet, og at der ikke er nogen Grund til at have særlige kirkelige Kirkegaarde og særlige kommunale Kirkegaarde. — Hvad angaar Menighedsraadenes Forvaltning af Præstegaardene, maa jeg sige, at der har jeg jo ikke tænkt paa, at de i al Almindelighed vilde lave Forsøgsgaarde; men dette, at Menighedsraadene kan forvalte Præstegaardene, giver dem en økonomisk Magt, ogsaa hvor der er Underskud, hvad der jo er forudsat i Loven, at der kan blive, idet de kan ligne dette paa Menighedsmedlemmerne, d. v. s. paa alle Folkekirkens Medlemmer i Sognet. Derved slipper de jo forholdsvis nemt over det. — Det er rigtigt nok, at Skole- og Forsørgelsesvæsenet har været under Kommunerne, saa længe vi har haft en kommunal Ordning, men det har Kirkerne virkelig ogsaa været. (Modsigelse). Jo, det har de virkelig. Kirkerne er blevet bestyret af en Kirkeinspektion, og denne bestod af Borgmesteren, Sognepræsten og et valgt Byraadsmedlem, det vil altsaa sige, at Kommunalbestyrelsen havde Flertal deri; saa-

ledes har det været i alt Fald i Byerne, hvor Kirkerne ejede sig selv. Paa Landet, hvor Kirkerne ejedes af Godsejerne eller Tiendejerne, var Forholdet ganske vist et andet, men der var der jo dog ogsaa Tilsyn med, hvorledes Kirken blev bestyret, og naar Kommunen ikke som saadan direkte havde med det at gøre, var det, fordi Kirken var i privat Eje. Det, der foreslaas her, er, at man flytter et Stykke kommunalt Arbejde ind under Menighedsraadet, saaledes at man berøver Kommunalbestyrelserne noget af den Myndighed, de nu har.

Povlsen: De Udtalelser, den højtærede Undervisningsminister fremsatte, interesserede mig i høj Grad. Jeg fik gennem disse en Bekræftelse paa det, jeg forleden udtalte en Formodning om, at den højtærede Undervisningsminister ikke med udelt Glæde befinder sig i den højtærede Kirke-ministers kirkepolitiske Vogn i dette Øjeblik. Den højtærede Undervisningsminister udtalte, at Menighedsraadsinstitutionen havde vundet en saadan Plads i vort Folk, at nu ingen tænkte paa at fjerne den, og han føjede til, at ikke en Gang jeg som Minister havde stillet Forslag i saa Henseende. Jeg forstaaer for øvrigt ikke, at den højtærede Undervisningsminister kunde sige dette, thi jeg har samarbejdet med den højtærede Undervisningsminister for at faa gennemført Loven af 1912, og det kunde ikke et Øjeblik falde mig ind at søge denne Lov ophævet. Jeg tror nemlig ogsaa, at den har faaet en fast Plads i vort Folk. Men den højtærede Undervisningsminister glemmer, at Forudsætningen, da vi i 1912 arbejdede for Menighedsraadsloven, var den, at den ikke skulde give Menighedsraadene nogen Beføjelse, der laa udenfor Sognets Grænser, og jeg maa gøre opmærksom paa, at de Opgaver, der er givet Menighedsraadene, har netop ogsaa indskrænket sig til Sognegrænserne. Derudover er man ikke gaaet.

Den højtærede Undervisningsminister beklagede, at Menighedsraadene ikke vedblivende maatte være frivillige, som de var paa Papiret efter den højtærede Undervisningsministers Forslag i 1912. Men jeg maa tilstaa, at naar man giver Menighedsraadene en Opgave som den, den højtærede Undervisningsminister gav Menighedsraadene allerede den Gang, at have en saa væsentlig Del i Præstevalget, ja, saa er man i Virkeligheden ude over Spørgsmaalet Frivillighed, for saa giver det sig af sig selv, at der maa oprettes Menighedsraad i alle Sognemenigheder. Jeg forstaaer derfor heller ikke den højtærede Kirkeministers Udtalelse om, at der var en